

[Socialministeren.]

tioner — de er til Overvejelse i Søfartsministeriet —, og hvad endelig den vigtige Konvention om 8 Timers Arbejdsdagen angaar, har jeg i Gaar i Folketinget svaret den ærede Ordfører for det konservative Parti, Hr. Christmas Møller, paa, hvorfor den ikke blev forelagt. — Man vil altsaa se, at der er mange, mange Konventioner, som Regeringen i hvert Fald ikke i Øjeblikket tænker paa at forelægge for Rigsdagen. Men de 3 Konventioner, som her foreligger til Behandling, har jeg Grund til at formode, at Rigsdagen maatte kunne tiltræde, uden at der skete nogen som helst Skade til nogen Side, og kun den Gavn, at vi derved dog kom noget op i Tallet i Nærheden af de fleste andre europæiske Stater.

Den ærede konservative Ordfører udtalte med Hensyn til Konventionen om Børns Arbejde angaaende den vestjydske Skoleordning, at han beklagede, at man ikke i sin Tid i Genève havde faaet Konventionen ændret saaledes, at der kunde være taget Hensyn til denne Skoleordning, hvad man formentlig vilde have gjort, hvis man havde kendt disse ganske særlige Forhold. Det ved jeg ikke, om man vilde have gjort; jeg kan se, der er Antydninger om det, men paa den anden Side har man jo faaet oplyst, at Arbejdsbureauet ikke mener, at disse specielle Forhold, der kun vedrører to Amter i et lille Land som Danmark, kan forhindre Danmark i at ratificere Konventionen. Det forekommer mig derfor at være ret ligegyldigt, hvad man kunde have gjort i 1921 i Genève, naar det, man har gjort, ikke kræver Ændringer i dansk Lovgivning.

Hvad angaar Konventionen om Landarbejderes Organisationsret, forstaar jeg slet ikke, hvad den ærede konservative Ordfører mener med, at der muligvis senere kunde opstaa Vanskeligheder. Jeg har aldrig hørt Tale om, at det ærede konservative Folkeparti tænkte paa at ændre Grundloven i indskrænkende Retning med Hensyn til Foreningsfriheden. Hvilke Vanskeligheder der skulde kunne opstaa, forstaar jeg derfor slet ikke; jeg fik dem jo heller ikke nærmere skildret.

Endelig forbavtede det mig — og i saa Henseende kan jeg slutte mig til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Marie

Hjelmer) — at høre, at det var den konservative Ordfører, som udtalte Forhaandsbetænkelse ved Konventionen angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder. Thi da denne Konvention var til Behandling i Rigsdagen i 1925—26, var Stillingen den, at det ene Mindretal i Folketingsudvalget, Venstre — jeg havde nær sagt naturligvis —, simpelt hen fraraadede Lovforslaget som ikke paakrævet, medens det andet Mindretal, der bestod af Folketingsmændene Drachmann og Reedtz-Thott, hævdede, at det maatte kunne lade sig gøre at ratificere denne Konvention uden at ændre den bestaaende Lovgivning, det maatte kunne lade sig gøre paa Basis af den i selve Konventionen givne Adgang til at gøre Undtagelser. Regeringen var den Gang noget tvivlende paa dette Punkt og turde ikke afgive nogen Erklæring om, at de Konservative havde Ret heri. Og saa sagde Mindretallet, at da de ikke kunde anerkende Berettigelsen af Regeringens Betænkelse, men naturligvis maatte bøje sig for disse, naar Regeringen fastholdt Ønsket om at fremsætte et Lovforslag, maatte de fraraade Lovforslagets Vedtagelse. Paa Foranledning af disse ærede konservative Medlemmer af Folketinget rettede Regeringen saa den omtalte Henvendelse til Arbejdsbureauet i Genève, hvis Svar gav det konservative Mindretal Medhold. Og ved den følgende Forhandling i Efteraaret 1926 fremhævede da Ordføreren for det konservative Folkeparti i Folketinget, Hr. Drachmann, at det konservative Mindretals Opfattelse paa det omhandlede Punkt ved Arbejdsbureauets Skrivelse nu var blevet bekræftet, hvorefter han tilsagde en velvillig Behandling af Forslaget i det Udvalg, der skulde nedsættes. Som bekendt foranledigede imidlertid det helt utaknemmelige Folketing, at Regeringen gik af allerede i December 1926; og derved fandt det konservative Mindretals Velvillie paa dette Punkt ikke det Udtryk, som den utvivlsomt ellers vilde have givet sig. Men det er dog trist, hvis denne Velvillie er kølnet saaledes i Aarenes Løb, at den nu skulde være vendt til Uvillie. Dette vægrer jeg mig derfor, i Modsætning til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, ved at tro paa; og i Besiddelse af den Optimisme, som man nødvendigvis maa have som